Tu ești eu, iar eu sunt tu (I)

On Mai 12, 2013

Reabilitează-ți interiorul întregii ființe, astfel încât să întărești acel sentiment de identitate ce poate revela adevărul necondiționat al existenței tale.

Vreau să cunoști întreaga mea viață care întotdeauna ți-a aparținut și despre care n-ai știut niciodată nimic. Plinul care umple golul din mine, golul care, luând forme invizibile, l-ai umplut numai cu dorințe și speranțe. Numai ție vreau să-ți vorbesc, pentru că tu ești singura care mă cunoști, care îmi păzește în întregime tainele cele mai fragile de sub învelișul propriei mele interiorități.

Cu fiecare răsuflare îmi simt sângele cald străbătându-mi organismul, coagulându-se rapid în contact cu veninul trufiei care îmi întunecă dreapta judecată. Trecerea timpului este și ea paralizantă. Dar în fiecare clipă știu că sunt un alt om, mai fericit când mă trezesc, fiindcă acum am dat un sens vieții mele înghețate, un sens căruia nu-i găsesc un nume, căruia nu pot să-i dau de capăt, dar căruia îi corespunzi tu. Da, tu. Sprijinul meu real, pe care viața tumultoasă și confuză mi l-a cedat printr-un gest de bunătate supremă, prin acceptare, printr-un transfer de compasiune.

Nu te teme de vorbele mele, mă cunoști prea bine, știi bine că tot ceea ce mă trădează este neputința mea de a fi același om de ieri, aceeași Laura Quinn, aceeași ciocârlie care își ia zborul ori de câte ori vede că nu e ascultată. Şi se întoarce mereu la cuibul ei. Rece, plin de amăgiri.

Acum, nu mai cer nimic de la mine, dar cer ceva de la tine. Să împarți cu mine bucuria de a fi, în toate zilele ce vor urma. Să ne contopim într-o singură conștiință așa cum lumina se îmbină cu întunericul formând una din cele mai magice frumuseți ale naturii. Atâta te rog: să mă crezi, să știi că pentru mine ești totul. Ești viața, existența care palpită cu frenezie într-un colț retras din mine. Iar eu sunt acel ceva tulbure și tern în care mă cufund deseori ca într-o hrubă în care totul e acoperit de praf și uscat.

Leadership: Înțelesurile care se înscriu în substanța ființei tale lasă urme definitive într-o unitate spirituală pe care o dă experiența unei emoții de care se poate atașa cineva drag ție?

Poate că nu-ți mai pasă de mine, fiindcă adeseori te-am tratat cu nepăsare. Fără să știi că nepăsarea ta, mânia ta, aprinderea ta față de mine a fost întotdeauna mai puternică, descurajantă.

Alteori, cuprinsă de-un extaz mistic, aproape nebunesc, m-am repezit eu la tine, cu teamă, cu disperare, cu acea nerăbdare de a întări sentimentul de identitate, de unitate. Numai ca să te simt aproape, numai ca să nu mă urăsc pe mine însămi pentru că te-am tratat cu dispreț mai înainte. Şi tot de fiecare dată te-ai mâniat pe mine, te-ai întors împotriva mea. Haide, amintește-ți ! Amintește-ți !

Tu ești eu, iar eu sunt tu. Tu care mă asculți neîncetat, eu care n-am obosit să te accept în viața mea, așa cum ești. Eu sunt Laura. Iar tu ești esența puternică și caldă din micul meu lăcaș, prăfuit de regrete și amăgiri, dar înnobilat de speranțe și vise frumoase, care adeseori este zguduit, ca de-un cutremur, de cele mai întunecate gânduri și trăiri.

Inima. Mereu trează, mereu plină de surprize, ne-a ținut la adăpost, ne-a întărit, ne-a apropiat tot mai mult. Iar noi două, cu o comportare ideală, am stabilit o legătură între volumul și presiunea sentimentelor resimțite. Triste sau vesele, instinctul nostru comun a răspuns într-un fel oarecare, dintr-o necesitate de supraviețuire.

Chiar și atunci când te arătai tristă, sau te fereai de mine, eu rămâneam întotdeauna în urma ta, parcurgând același drum sinuos al vieții. Ceva mă ținea legat de tine, chiar dacă de-atâtea ori m-ai făcut să mă răzgândesc, să mă dau puțin înapoi. Alteori, furat de simțul ajungerii din urmă, ți-o luam înainte, dar eram întotdeauna aproape de tine. Chiar și atunci când îmi strigai vorbe de ocară, eu te ascultam. Cu drag, sau cu mâhnire. Dar niciodată cu regret. Ci întotdeauna cu speranță, plină de visuri. Haide, amintește-ți !

Ştiu că atunci când diamantele vor fi găsite, dacă ni se va dovedi vinovăția, vom fi amândouă puse în aceeași situație disperată. Dar vom fi împreună, la bine și la rău, nu-i așa? Vom fi întotdeauna aproape, închise în același lăcaș primitor al întregii noastre ființe. Nu-i așa?

Fiindcă tu ești eu, iar eu sunt tu. Un întreg care există, autoritatea centrală conducătoare a unei singure ființe. Eu însămi. Laura Quinn.

Leadership: Te lași învăluit de senzația de învârtire în două sensuri opuse atunci când complexul interacțiunilor în care ești angajat depinde de experiența unei emoții care nu este recunoscută?

Aparții de cineva ascuns care știe totul despre tine? Cum te ajută el să dai un sens vieții tale? Pe cine adăpostești în lăcașul primitor al întregii tale ființe? Te temi de tine însuți, de ceea ce ești, de ceea ce simți? Ce anume te determină să te socotești superior sau inferior ție însuți?

În leadership, fiecare om este în același timp spectator, regizor, actor, dar mai ales un înger cu o singură aripă, și nu poate zbura decât îmbrățișându-și prietenul cel mai bun. Pe el însuși, acea forță interioară, nevoiașă, singulară, care se manifestă asupra ființei sale în tranziția spre maturitate. Plinul care umple golul din întreaga lui ființă, golul care, luând forme invizibile, îl umple numai cu dorințe și speranțe.

Nașterea leadershipului, cristalizată în principalele sale axe și categorii de excelență, încă de la primele semne de apariție, este strâns legată de definitivarea omului ca întreg, pentru a asigura progresul spre stadiul lui avansat de " *a fi* ", înainte de a se produce transformarea spre stadiul de excelent. Practic omul este plasat într-o dinamică proprie care depinde de complexul interacțiunilor în care este angajat și al efectelor neprevăzute pe care trebuie să le înfrunte, să le controleze, și în final să le gestioneze impecabil.

În funcție de concepția, considerațiile, viziunea asupra raporturilor *Me – Him,* Omul și Ego-ul său, în marea aventură a cunoașterii depline, putem descrie produsul celor două determinante ca pe o capodoperă care te poartă prin toate trăirile posibile, înfățișând universul omului în mod realist. În timp ce energia și rezistența omului la tensiunile generate de însăși existența de zi cu zi, ne permite să-i țintim performanțele și să intrăm în contact direct cu punctele sale esențiale. În special atunci când se adaptează la orice greutăți.

Când omul este învăluit de senzația de învârtire în două sensuri opuse, deci când se află la marea intersecție dintre benzile " *a fi* " și " *a nu fi* ", abia atunci Ego-ul său, impregnat de atâtea adevăruri sau discontinuități din câmpul existenței, ajunge să-i vorbească, să se înfioare, să-i răspundă, și să controleze situația.

Leadership: Ești în stare să te angajezi într-o întrecere cu propriul sine atunci când atitudinea ta angajează o miză mult superioară destinului individual?

Este posibil ca omul să adopte o gândire concentrată, pe sine, numai atunci când este înconjurat de " *Him* ", de esența sa, ducând la o dublă subordonare ce poate crea uneori confuzii. Un dualism care trebuia conciliat, reunit pentru a crea acel tot unitar nedezmembrabil, acea forță care atinge desăvârșirea.

Iată ce spunea scriitorul american Baird T. Spalding: " *Devii ceea ce încorporezi. Acesta este întregul secret al puterii, dar, pentru a manifesta acea omnipotență care ne aparține, trebuie să ne supunem sursei sale și să încorporăm, să asimilăm caracteristicile pe care le posedă ea.* "

Convingerea fermă a gânditorului era că numai dobândirea unei concepții despre tine mai mlădioase și mai flexibile, bazată pe interacțiunea cu Eul tău, deci mult mai intensă și prin urmare cu adevărat obiectivă, decât cea impregnantă de o realitate foarte diferită, poate face posibilă trecerea finală de la retrogradare – la promovare și succes. Adoptarea unei asemenea atitudini față de sine este legitimă pentru analiza leadershipului, îngăduind să fie abordat întregul omului într-o nouă lumină.

Reabilitează-ți interiorul întregii ființe, astfel încât să întărești acel sentiment de identitate ce poate revela adevărul necondiționat al existenței tale.

Efectul pe care oamenii îl produc asupra altora se află într-o relație directă cu destinul individual al fiecăruia atunci când emoțiile unuia se acumulează în ființa celuilalt, răsfrângându-se în mod tainic asupra posibilităților fiecăruia de a se reinventa.

Tu ești eu, iar eu sunt tu aduce în prim plan întregul omului, o sumă de calități și defecte, o sumă de aspirații, regrete și refulări. Modul său de operare depinde de interiorul său, de acel lăcaș intim bine alcătuit și păstrat, uneori cu uriașe eforturi, în limitele normalului unanim acceptat.

* Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/tu-esti-eu-iar-eu-sunt-tu.html